

CALEA ÎNĂLȚĂRII

„Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine?”
(Ioan 14, 6)

Periodic de spiritualitate și atitudine creștină ortodoxă, editat de Parohia Înălțarea Domnului, Târgu-Jiu, județul Gorj
Anul X, nr. 107, iulie 2018

Editorial

La Gadara

Ținutul sau țara gadarenilor sau gherghese-
nilor era dincolo de Marea Galileii. Iisus trecuse
marea împreună cu ucenicii și fusese o trecere
cu peripeții. A fost nevoie de intervenția Sa ca să
potolească o furtună care amenința să răstoarne
corabia. Nici n-au apucat să pună bine picioarele
pe pământ că L-au întâmpinat doi demonizați.

Asaltat de gloate la Capernaum, ca să scape,
Iisus a poruncit ucenicilor să plece cu corabia.
La sfârșitul călătoriei, i-a vindecat pe cei doi
demonizați. Marcu și Luca spun că era doar unul.
Un lucru însă este cert, erau mulți demonizați în
vremea aceea în Israel. Umblau liberi sau, ca
și leproșii, se aciuiau prin locuri izolate și prin
morminte. Toți predicatorii se simt stânjeniți când
este vorba de a vorbi despre această întâmplare.
De ce? Pentru că trebuie vorbit despre diavol.

În Vechiul Testament, evreii nu pronunțau

numele lui Dumnezeu, din respect și din teamă.
Nu-l spuneau pe nume, Iahve, ci l-au schimbat,
zicându-i Adonai sau în multe alte feluri, ca să
nu-l pronunțe pe cel adevărat. Noi, creștinii,
printr-o tradiție orală ne ferim să spunem numele
diavolului. Ni se pare că numai pronunțându-i
numele îl invocăm și acesta, auzindu-l, ne va
face rău. Sfânta Scriptură îl numește „stăpâni-
torul morții (Evr. 2, 14), potrivnicul (Mt. 13, 19),
dușmanul (Mt. 13, 19), mincinos și tatăl minciu-
nii” (In. 8, 44).

Mântuitorul a socotit că în aceștia doi a intrat
diavolul. A fost un diagnostic spiritual, nu unul
medical. Nu i-a considerat nici epileptici, nici
nebuni, alienați mintal, ci îndrăciți. Domnul le-a
îngăduit intrarea în turma porcilor, făcându-le
o favoare în schimbul ieșirii din oameni, din
rațiunile pe care avem să le înțelegem din aceas-
tă întâmplare. Apoi, locuitorii cetății L-au rugat
să plece din hotarele lor pentru că nu suportau
nefirescul. Nu puteau suporta supranaturalul. Nu
puteau suporta ceva care ieșea din obiceiurile,
din viața lor de toate zilele.

Ei nu puteau și nu știau să trăiască decât în
limitele firescului cu care erau obișnuiți. Tot ce
se putea întâmpla altfel le dădea existența peste
cap. Mântuitorul îi incomoda. Oare cum am pu-
tea trăi noi în permanență cu cineva care ne-ar
citi gândurile? Dacă ar interveni cineva din cer
ca acolo, să vadă gândurile noastre rușinoase,
faptele noastre cele rele, ambițiile noastre, ne-
ar deranja. Ori, mântuirea se câștigă. Ea se
dobândește cu voință, cu fapte bune, cu ajutorul
harului lui Dumnezeu, cu Biserica, cu Tainele
ei, nu în afara Bisericii. Că vom fi mântuiți, doar
Dumnezeu ne-o va spune, când ne vom întâlni
cu El. „Ești iertat” ni se spune după o spoveda-
nie, dar nu și pentru păcatele viitoare.

Există diavol? Da, el este cel care desparte,
cel care dezbină, cel care pune lucrurile să se
bată cap în cap, cel care organizează împotri-
virile.

Continuare în pagina 2

CUPRINS:

Studiu biblic lunar	pag. 3
Scoală-te!	pag. 4
Poesis	pag. 5
Cărarea mântuirii	pag. 7
Micul Catehism	pag. 8
Calcedon	pag. 9
Despre hrană!	pag. 10
Păhărelul cu nectar	pag. 11
Marea vieții!	pag. 12

„Fericiți cei ce locuiesc în casa Ta, Doamne;
în vecii vecilor Te vor lauda”. (Psalmi 83, 4)

La Gadara

Urmare din pagina 1

Acesta este rolul său. Caută tovărășia ispitei, păcatului, răului, căderii, înșelăciunii. Ca să

se răzbune pe Dumnezeu, caută să-i piardă pe oameni. Unii tind să creadă că diavolul are putere egală cu cea a lui Dumnezeu. Totuși, el are putere cât îi dăm noi. Lucrul acesta ar trebui să-l știm toți. Dumnezeu îi îngăduie existența pentru a ne pune la încercare libertatea. Diavolul îndeamnă pe om la rău, dar nu ne poate obliga. El nu poate face mai mult decât i-a fost îngăduit.

Dar dacă Dumnezeu îi îngăduie existența, înseamnă că diavolul are un rol în iconomia mântuirii noastre. Acizii sunt răi, dar ei verifică aurul. Oricât nu ne-ar conveni existența diavolului, are și el rostul său. În primul rând, ne inspiră teama de destinul nostru veșnic. El este tare atunci când nu este cunoscut și recunoscut. Se simte rău când este recunoscut și când este făcut cunoscut. E tare când e rugat.

Lupta noastră spirituală este o luptă grea, de mare finețe, putând exista o cădere chiar prin smerenie. Se întâmplă cu aceia care s-au smerit, dar au început să cadă încet-încet prin mândrie. De aceea, lupta noastră trebuie verificată la duhovnic. Sfântul Casian Romanul spune: „Să nu-ți îngădui gândurile oricum și-ar ieși în cale, ci să le vestești bătrânilor duhovnicești, care au darul deosebirii, și nu celor ce nu-s mai albiți de vreme („Filocalia”).

O altă amăgire a diavolului este aceea de a-ți induce nevinovăție. El este vinovat, tu ești doar victima. Disculpându-te pe tine, se inculpă el. Aceasta este o mare amăgire, să crezi: „Unde nu există libertate, nu există responsabilitate”. Dacă diavolul e vinovat, eu n-am nicio vină. De aceea, nu trebuie să ne lăsăm amăgiți în niciuna din cursele sale. Nu trebuie să ne lăsăm doborâți nici de neputințele noastre. În tot ceea ce facem să nu uităm un lucru, Dumnezeu e mare peste toți.

Ne apărăm de diavol, crezând în Dumnezeu și în puterea Lui. Ne apărăm cu Sfânta Cruce pe care a fost răstignit Fiul Său. El a făcut din ea mijlocul ispășirii păcatelor noastre. Când suntem în primejdie sau asaltați de gânduri rele, să știm că un duh rău ne dă ocol. Atunci să nu uităm să spunem: „Doamne, armă asupra diavolului Crucea Ta ai dat-o nouă, că se întunecă și se îngrozește a căuta spre puterea ei.” Amin.

Părintele Marius Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a V-a după Rusalii, a Vindecării celor doi demonizați din ținutul Gadarei, Sf. Ev. Matei 8, 28-34; 9, 1, 1 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Fondator: Biserica „Înălțarea Domnului”, Târgu-Jiu, Str. Victoriei-Săvinești (zona Paralela 45).

Telefon: 0765.453.562

ISSN = 2068 – 8350, ISSN-L = 2068 – 8350

Redactori:

- Preot paroh Marius-Olivian Tănăsie
- Preot Gheorghe Ionașcu
- Mihai-Ionuț Coană
- Monica și Radu Buțu
- Dumitra Groza
- Mihai Șomănescu
- Elia David
- Tiberiu Grigoriu – DTP

Redacția are dreptul luării deciziei de publicare și stabilirii datei și formei de apariție, integrală sau parțială, după caz, a materialelor primite spre publicare.

Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea pentru textele publicate revine în exclusivitate autorilor. De asemenea, trebuie respectată legea dreptului de autor.

Revista este disponibilă și pe site-ul Bisericii!

web: www.BisericaInaltareaDomnuluiTgJiu.WordPress.com

Tipar: Tipografia Universității „Constantin Brâncuși”
0253.214.307 int. 415

Studiu biblic lunar

Sfânta Evanghelie după Ioan CAPITOLUL XIX

1. Deci atunci Pilat a luat pe Iisus și L-a biciuit.
 2. Și ostașii, împletind cunună din spini, l-au pus-o pe cap și l-au îmbrăcat cu o mantie purpurie.
 3. Și veneau către El și ziceau: Bucură-te, regele iudeilor! Și-l dădeau palme.
 4. Și Pilat a ieșit iarăși afară și le-a zis: Iată vi-l aduc pe El afară, ca să știți că nu găesc în El nicio vină.
 5. Deci a ieșit Iisus afară, purtând cununa de spini și mantia purpurie. Și le-a zis Pilat: Iată Omul!
 6. Când L-au văzut deci arhierii și slujitorii au strigat, zicând: Răstignește-L! Răstignește-L! Zis-a lor Pilat: Luați-L voi și răstigniți-L, căci eu nu-l găesc nicio vină.
 7. Iudeii i-au răspuns: Noi avem lege și după legea noastră El trebuie să moară, că S-a făcut pe Sine Fiul al lui Dumnezeu.
 8. Deci, când a auzit Pilat acest cuvânt, mai mult s-a temut.
 9. Și a intrat iarăși în pretoriu și l-a zis lui Iisus: De unde ești Tu? Iar Iisus nu i-a dat niciun răspuns.
 10. Deci Pilat i-a zis: Mie nu-mi vorbești? Nu știi că am putere să Te eliberez și putere am să Te răstignesc?
 11. Iisus a răspuns: N-ai avea nicio putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dat ție de sus. De aceea cel ce M-a predat ție mai mare păcat are.
 12. Pentru aceasta, Pilat căuta să-L elibereze; iar iudeii strigau zicând: Dacă Îl eliberezi pe Acesta, nu ești prieten al Cezarului. Oricine se face pe sine împărat este împotriva Cezarului.
 13. Deci Pilat, auzind cuvintele acestea, L-a dus afara pe Iisus și a șezut pe scaunul de judecată, în locul numit pardosit cu pietre, iar evreiește Gabbata.
 14. Și era Vinerea Paștilor, cam la al șaselea ceas, și a zis Pilat iudeilor: Iată Împăratul vostru.
 15. Deci au strigat aceia: Ia-L! Ia-L! Răstignește-L! Pilat le-a zis: Să răstignesc pe Împăratul vostru? Arhierii au răspuns: Nu avem împărat decât pe Cezarul.
 16. Atunci L-a predat lor ca să fie răstignit. Și ei au luat pe Iisus și L-au dus ca să fie răstignit.
 17. Și ducându-și crucea, a ieșit la locul ce se cheamă al Căpățâniei, care evreiește se zice Golgota,
 18. Unde L-au răstignit, și împreună cu El pe alți doi, de o parte și de alta, iar în mijloc pe Iisus.
 19. Iar Pilat a scris și titlu și l-a pus deasupra Crucii. Și era scris: Iisus Nazarineanul, Împăratul iudeilor!
 20. Deci mulți dintre iudei au citit acest titlu, căci locul unde a fost răstignit Iisus era aproape de cetate. Și era scris: evreiește, latinește și grecește.
 21. Deci arhierii iudeilor au zis lui Pilat: Nu scrie: Împăratul iudeilor, ci că Acela a zis: Eu sunt Împăratul iudeilor.

22. Pilat a răspuns: Ce am scris, am scris.

23. După ce au răstignit pe Iisus, ostașii au luat hainele Lui și le-au făcut patru părți, fiecărui ostaș câte o parte, și cămașa. Dar cămașa era fără cusătură, de sus țesută în întregime.

24. Deci au zis unii către alții: Sa n-o sfășiem, ci să aruncăm sorții pentru ea, a cui să fie; ca să se împlinească Scriptura care zice: „Împărțit-au hainele Mele loruși, și pentru cămașa Mea au aruncat sorții”. Așadar ostașii acestea au făcut.

25. Și stăteau, lângă crucea lui Iisus, mama Lui și sora mamei Lui, Maria lui Cleopa, și Maria Magdalena.

26. Deci Iisus, văzând pe mama Sa și pe ucenicul pe care Îl iubea stând alături, a zis mamei Sale: Femeie, iată fiul tău!

27. Apoi a zis ucenicului: Iată mama ta! Și din ceasul acela ucenicul a luat-o la sine.

28. După aceea, știind Iisus că toate s-au săvârșit acum, ca să se împlinească Scriptura, a zis: Mi-e sete.

29. Și era acolo un vas plin cu oțet; iar cei care Îl loviseră, punând în vârful unei trestii de isop un burete înmuiat în oțet, l-au dus la gura Lui.

30. Deci după ce a luat oțetul, Iisus a zis: Săvârșit-s-a. Și plecându-și capul, Și-a dat duhul.

31. Deci iudeii, fiindcă era vineri, ca să nu rămână trupurile sămbăta pe cruce, căci era mare ziua sămbetei aceleia, au rugat pe Pilat să le zdrobească fluierile picioarelor și să-i ridice.

32. Deci au venit ostașii și au zdrobit fluierile celui dintâi și ale celui alt, care era răstignit împreună cu el.

33. Dar venind la Iisus, dacă au văzut că deja murise, nu l-au zdrobit fluierile.

34. Ci unul din ostași cu sulița a împuns coasta Lui și îndată a ieșit sânge și apă.

35. Și cel ce a văzut a mărturisit și mărturia lui e adevărată; și acela știe că spune adevărul, ca și voi să credeți.

36. Căci s-au făcut acestea, ca să se împlinească Scriptura: „Nu l se va zdrobi niciun os”.

37. Și iarăși altă Scriptură zice: „Vor privi la Acela pe care L-au împuns”.

38. După acestea Iosif din Arimateea, fiind ucenic al lui Iisus, dar într-ascuns, de frica iudeilor, a rugat pe Pilat ca să ridice trupul lui Iisus. Și Pilat i-a dat voie. Deci a venit și a ridicat trupul Lui.

39. Și a venit și Nicodim, cel care venise la El mai înainte noaptea, aducând ca la o sută de litre de amestec de smirnă și aloe.

40. Au luat deci trupul lui Iisus și l-au înfășurat în giulgiu cu miresme, precum este obiceiul de înmormântare la iudei.

41. Iar în locul unde a fost răstignit era o grădină, și în grădină un mormânt nou, în care nu mai fusese nimeni îngropat.

42. Deci, din pricina vinerii iudeilor, acolo L-au pus pe Iisus, pentru că mormântul era aproape.

Sursa: *bibliortodoxa.ro*

Scoală-te!

Pentru că firea omului este alcătuită din două componente, trup și suflet, atunci și suferința ca și tămăduirea are în vedere întreaga fire a omului, adică omul întreg trup și suflet. Desigur că nu în același fel se raportează omul, atât la suferința, cât și la tămăduirea celor două, pentru că în timp ce trupul este bolnav, omul caută cu tot dinadinsul vindecarea, pentru că suferința trupească este mereu legată de o durere a unor părți din trup, nu același lucru se poate spune atunci când sufletul este bolnav, deși întotdeauna îmbolnăvirea sufletului are consecințe mult mai grave și atrage după sine și pe cea a trupului. Există și durere sufletească, atunci când trupul este încă sănătos, stare pe care omul o simte

la început dar nu o conștientizează și nu o tratează, decât atunci când la ea s-a adăugat și cea trupească. Ce este trist este că de multe ori medicina are în vedere doar componenta materială a firii omului, ignorând partea sufletească și de aceea părintele Arsenie spunea la un moment dat că,

mulți medici ar fi buni veterinari, pentru că au în vedere doar trupul celui bolnav. Starea de slăbănog, este o stare de paralizie, parțială sau totală în care mușchii nu mai pot să miște degetele, mâinile, picioarele, gâtul, capul, nu mai poate mânca sau vorbi, în general o stare foarte grea, chiar dacă unele părți ale trupului pot să fie sănătoase. Un slăbănog este o greutate pentru toți cei care sunt împrejurul său, pentru că el depinde de ei, familia fiind cea care îl îngrijește, îl poartă, îl mișcă, îl duce, îl aduce, îl hrănește, într-un cuvânt este mai greu pentru familie, decât pentru bolnav. Conștienți de această povară, sunt oameni care chiar se roagă pentru a nu cădea la pat, să nu facă supărare celor din jur. Mântuitorul Hristos îl vindecă pe acest slăbănog pentru credința celor care l-au adus înaintea Sa, credință la care a colaborat și slăbănogul, pe care Domnul îl numește „fiu”.

Deci dacă păcatele i-au adus suferința, l-au făcut rob, l-au îndepărtat de Dumnezeu, iată

că suferința îi dă această posibilitate, cu ajutorul celor din jurul său care îl poartă înaintea Mântuitorului, să se întoarcă prin pocăință la Dumnezeu, să vină să primească iertare și vindecare, sufletească și trupească. Însă și atunci ca și acum există oameni care nu îi interesează vindecarea sufletească, și aceasta din diferite motive, fie că nu cred, fie că nu conștientizează importanța părții sufletești a ființei omului, fie că au în vedere numai trupul ca parte văzută și sensibilă, deși această sensibilitate trupul o primește tot de la suflet, pentru că trupul fără suflet este mort, nu simte nimic. Pe lângă acestea se mai adaugă și faptul că iudeii nu credeau în faptul că

Domnul nostru Iisus Hristos, este Fiul lui Dumnezeu, acesta este și motivul pentru care ei se scandalizează atunci când Domnul îi zice slăbănogului: „Îndrăznește, fiule! Iertate sunt păcatele tale!”, considerând că hulește, că doar Dumnezeu are putere de a ierta păcatele. Ori Mântuitorul demonstrează că El este Dumnezeu, că dăruiește nu numai

vindecarea trupească ci și iertarea păcatelor, adică pornește cu vindecarea de la cauza bolii, de la păcatele care au adus suferința. Când vorbim de suferință trebuie să știm că suferința, boala și moartea au intrat în lume datorită păcatului neascultării omului de Dumnezeu, însă nu toți cei care au suferit au fost oameni păcătoși, pentru că au fost și oameni drekți sau sfinți care au suferit, însă suferința lor a fost fie o încercare a credinței, fie o suferință pentru alții, așa cum a fost cea purtată de Mântuitorul pentru păcatele noastre după cum spune prorocul Isaia: „Dar El a luat asupra-și durerile noastre și cu suferințele noastre S-a împovărat și noi Îl socoteam pedepsit și chinuit de Dumnezeu, dar El fusese străpuns pentru păcatele noastre și zdrobit pentru fărădelegile noastre. El a fost pedepsit pentru mântuirea noastră și prin rănilor Lui noi toți ne-am vindecat. Toți umblam rătăciți ca niște oi, fiecare pe calea noastră și Domnul a făcut să cadă asupra Lui fărădelegile noastre

ale tuturor" (Is. 53, 4-6). În rest noi toți oamenii suferim din pricina păcatelor noastre, de aceea ne și îmbolnăvim, sau ne și putem naște bolnavi, chiar dacă noi nu am păcătuit, moștenim o fire bolnavă, purtăm o un trup supus stricăciunii și atunci nimeni nu este lipsit de această povară.

Dar Dumnezeu nu binecuvântează această stare și de aceea în tot timpul vieții pământești a Mântuitorului vedem că El a restaurat adevărata natură umană, dăruind tuturor sănătate deplină, sufletească și trupească, și ne îndeamnă și pe noi zicând: „Iată te-ai făcut sănătos, de acum să nu mai păcătuiești”, arătând că starea de sănătate este adevărata stare, cea naturală pe care și Biserica o cere și ne învață să o căutăm, rugându-se pentru sănătatea și mântuirea tuturor. Dar slăbănogul trupește, cel care nu se mai poate mișca, care este paralizat este și chip al slăbănogului sufletește, care nu face nimic pentru sufletul său, sau a ajuns într-o așa stare de nu mai poate face nimic, el nu mai poate

veni singur către Dumnezeu, și atunci singura lui scăpare este ca cei din jurul său să îl aducă, ca și pe acest slăbănog, însă rămâne ca și el să voiască, căci nimeni nu poate fi adus fără voia lui la Dumnezeu. Între darurile cu care Dumnezeu l-a înzestrat pe om, se numără și voința liberă, și pe aceasta respectându-o Dumnezeu, nu îi anulează voința omului și nu produce nimic în om cu toate că poate. Dar totuși din iubire față de făptura Sa, Dumnezeu îngăduie ca să ajungem în situații, în care și fără voia noastră să ne întoarcem și să căutăm tămăduirea și mântuirea. Cunoscând această lipsă de înțelepciune a omului, care de multe ori nu știe ce este bine pentru el, Părinții Pustiei au ajuns să spună: „Doamne, vreau, nu vreau, mântuiește-mă!”.

Părintele Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a VI-a după Rusalii,
a Vindecării slăbănogului din Capernaum, Sf.

Ev. Matei 9, 1-8, 8 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

POESIS Sfântul și slăvitul Proroc Ilie Tesviteanul (20 iulie)

Dumitra Groza

Înger viețuitor în trup,
Laudă-ți aducem ție
Pentru râvna ta fierbinte,
Slăvite Proroc Ilie!

Se pare că-ai urmat și tu
Slujirea la Dumnezeu,
Crescut în casă preotească,
Cu Sovah, părintele tău.

Că el a fost atras mai mult,
De frumusețea trecătoare
A prințesei feniciene,
Cea la idoli închinătoare.

Ai locuit pe-acest pământ
Cu opt sute de ani înainte
De întruparea Domnului Sfânt;
Sovah fiind al tău părinte,

Încă de mic ai primit
Credința cea adevărată,
De care nu te-ai depărtat
Cât ai trăit... viața toată.

Făcând Ahab capiști idolești,
A poruncit poporului evreu,
Să se închine idolului Baal
Și nu Unuia Dumnezeu.

Un preot al Legii Vechi
Ce slujea lui Dumnezeu;
El convingerilor sale
A fost devotat mereu.

Nu te-ai abătut nicicând
De la Legea lui Dumnezeu
Și ai respectat întocmai
Poruncile Domnului tău.

Și ai văzut, Sfinte Ilie,
Poporul evreu rătăcit,
Iar pe Israel pierdut
Și de dușmanii diavoli umilit;

Tu din pânțelele mamei tale
Ai fost ales drept vestitor
Al credinței adevărate
Și lui Dumnezeu închinător,

Erai iubit de Dumnezeu,
Pentru că tu mult L-ai iubit;
Cu toată răutatea celor din jur,
Tu ai rămas în credință neclintit.

Împărații devenind păgâni
Depărtați de Dumnezeu,
Judecătorii fiind nedrepti,
Făcând voia celui rău.

Că din frageda-ți pruncie
Lucruri mari s-au întâmplat,
Ce-au uimit pe veșnicie
Și Sovah le-a observat:

Orice-ai cerut, Domnul ți-a dat,
(Pentru că erai drept înaintea Lui),
Fiindcă te-a mâhnit atât de mult
Rătăcirea și orbirea poporului.

Popoarele slujeau la idoli
Fără frică de Dumnezeu,
Tăvălindu-se în necurăție
Și abătându-se mereu,

Îngeri luminați văzând
Cu foc înfășurându-te,
Împrejurul tău venind,
Cu văpaie hrânindu-te.

Ai locuit în cetatea Tesve,
De unde numele de Tesviteanul
Și-ai crescut în Vechea Lege,
Dincolo de râul Iordan,

De la credința adevărată,
Chiar copiii lor fiind jertfiți
Urâciunilor idolești...!
Atât de mult erau orbiți!

De Preaslăvita arătare
S-a minunat al tău părinte
Și-a ținut sub observare,
Viața și râvna ta fierbinte.

În vremea regelui Ahab,
Ce-a părăsit credința bună
Și s-a închinat la idoli,
Uitând învățătura străbună;

Iar cinstitorii de Dumnezeu
Erau aspru pedepsiți,
Chinuiți și duși la moarte
Și peste tot erau prigoniiți.

Te întristai atât de mult
Că nu-L cinsteau pe Dumnezeu
Și-ai fi făcut orice sacrificiu,
Ca să-i îndrepti din drumul rău.

Mai întâi tu te-ai rugat Domnului
Să se-ntoarcă ei la credință,
Dar Dumnezeu nu dorește
Forțat, fără a omului voință.

În acei oameni împietriți,
Voința binelui nu mai era
Și te rugai să-i pedepsească,
Dar Dumnezeu încă aștepta.

O pedeapsă vremelnică,
Ai fi vrut tu să primească
Sperând că prin aceasta,
O să se înțeleptească.

Văzând că Domnul zăbovește,
(Pentru îndelunga Sa răbdare),
Ai îndrăznit a-l cere lui Dumnezeu
Să-ți dea ție dezlegare,

Ca pe cei călcători de lege,
Pentru a se întoarce și a se pocăi,
(Negăsind tu altă soluție),
Să încerci, ca om, a-i pedepsi.

Și s-a aprins atunci în tine
Râvna bună, cea fierbinte
Și ai muștrat cu asprime
Pe regele Ahab cu tari cuvinte.

În zadar te-ai ostenit
Să-l aduci pe calea dreaptă;
Refuzând, tu i-ai vestit,
Că mari pedepse-l așteaptă.

Și ai legat prin jurământ
Ploaia, trei ani și jumătate:
Tristețe mare era pe pământ,
Iar tu ai plecat departe,

Că Domnul te-a trimis spre răsărit (Pârâul Cherit),
De Ahab să te ferească,
Iar corbilor le-a poruncit
Ca pe tine să te hrănească.

Și-ți aduceau ei neîncetat,
În fiecare dimineață
Pâine, iar seara carne,
Spre a rămâne tu în viață.

Prin pilda corbilor a vrut
Domnul să te umilească;
Păsări sălbatice și lacome,
Pe tine să te îngrijească.

Corbii sunt urători de pui,
Și flămânzi fiind, ți-aduc ție,

Renunță la hrană-n favoarea ta,
Mărite Proroc Ilie!

Așa ar fi trebuit să faci și tu;
Milă să-și fie de oameni,
De păsări și dobitoace
Și de insecte, de asemeni.

Dar tu nu voiai să plouă,
Că voiai să-L proslăvești
Pe Făcătorul tuturor,
Al celor cerești și pământești,

Împreună cu poporul
Lui Israel cel rătăcit,
Dorindu-ți să se întoarcă
Și să poată fi el mântuit.

De-asta cerul a fost încuiat
Și norii s-au pecetluit,
Niciun strop nu a mai plouat
Și totul în jur s-a părjolit;

Câmpiile n-au înverzit,
Pomii roadele-au ascuns,
Pășunile s-au veștejit,
Apele-au secat de-ajuns,

Încât toate s-au uscat curând;
Lacrimile curgeau pe obraz,
Oamenii mureau rând pe rând
Și totul era în mare necaz.

Pământul era pustit
Precum odinioară în vremea lui Noe,
Dar Domnul S-a milostivit
Fără să calce a ta voie,

Respectându-ți jurământul,
Însă voia ca tu să înțelegi,
Că El nu dorește pierderea,
Ci mântuirea lumii întregi.

Te-a trimis în Sarepta Sidonului
La o femeie văduvă săracă,
Ce strângea vreascuri pentru foc,
Și văzând-o, i-ai cerut puțină apă.

Apoi ai cerut și pâine, o bucată,
Dar ea n-avea decât făină,
Un pumn, dar ți-a făcut îndată;
Chiar de avea așa puțină.

Și v-ați hrănit și tu și casa ei,
Cu făina din covată,
(Și cu puțin ulei din urcior)
Rămânând neîmpuținată.

Cu darul facerii de minuni
Ai înmulțit cu îndestulare
Făina și untdelemnul,
Făcându-i bucurie mare.

Ai înviat pe fiul văduvei,
Unul născut, ce a murit,
Căci tu ai plâns de mila ei,
Iar Domnul S-a milostivit.

Deși văduva era păgână,
A slăvit pe Dumnezeu,
Dându-și seama că ești sfânt,
Înmulțind făina și înviind pe fiul său.

Văzând Bunul Dumnezeu,
Zidirea Sa în mare suferință
Și pe păgânul rege Ahab
Plecându-se la pocăință,

Te-a trimis Domnul la el
Știind că acum te căuta,
Pentru că înțelesese acest păgân,
Că mare este puterea ta.

I-ai poruncit lui Ahab,
Să strângă-n muntele Carmel
Pe toți prorocii idolului Baal (450)
Și pe toți fiii lui Israel.

Și i-ai cerut să-aducă doi viței
Ca jertfă spre a se convinge,
Că adevăru-i cu temei;
Să creadă-n cel ce va învinge.

Ei n-au pus foc, că așa-i cerut;
Doar prin rugăciuni jertfa să ardă,
Dar focul, la ei, n-a mai apărut
Și ei n-aveau nicio dovadă.

Neprimind ei niciun răspuns,
Tu chiar i-ai și ironizat;
Sugerându-le să strige tare,
Că poate Baal e ocupat!

Și s-au rugat din răspuțeri,
Prorocii mincinoși, lui Baal,
Dar nu i-a ascultat defel...,
Pentru că nu exista Baal!

Atunci ai strâns întreg poporul:
Jertfelnicul ai refăcut,
Cerând lui Dumnezeu ajutorul,
Minunea s-a și petrecut.

Peste cele 12 pietre mari,
Lemnele și carnea ai așezat,
Iar împrejurul jertfelnicului
Un șanț ai pus să fie săpat.

Prin turnarea apei de trei ori
Peste jertfelnicul pregătit,
Mulțimii adunate de popor,
Taina Preasfintei Treimi ai descoperit.

Și te-ai rugat stăruitor,
Iar Dumnezeu te-a ascultat,
Fiind tu drept înaintea Lui,
Domnul ruga ți-a binecuvântat.

Foc din Cer a coborât
Peste jertfa ta udată;
Pietre, lemne și apă-a mistuit
Și poporul crezând îndată

În Unul Dumnezeu adevărat,
Ce-a făcut așa minune:
Au negat pe prorocii lui Baal,
Pricepând că-i doar înșelăciune.

Și au căzut popoarele,
Speriate, cu fața la pământ
Și s-au întors la pocăință,
Lăudând pe Dumnezeu cel Sfânt.

Iar pe prorocii lui Baal,
La râul Chișon i-ai adus;
Junghiați și aruncați în apă,
Care, în mare, pe toți i-a dus,

Ca să nu spurce pământul
Cu trupurile lor păgânești
Și te-ai rugat lui Dumnezeu
Pentru vietățile pământești.

Apoi Cerul s-a deschis:
Ploile au și început,
Prin credință ai învins
Și foamea a dispărut.

Câte fapte minunate
Ai săvârșit pe-acest pământ!
Pentru râvna ta fierbinte,
Ești Mare Proroc și Sfânt!

Ai despicat Iordanul cu cojocul
Și ai trecut apa ca pe uscat,
Iar prin rugăciunea ta la Domnul,
Copilul văduvei ai înviat,

Ai mers tu 40 de zile și nopți,
Fără să mănânci nimic
Și ai văzut „în vânt subțire”(pe Horeb)
Pe Dumnezeu și ți-a vorbit.

Ai fost răpit la Cer cu trupul (896 î.Hr.)
Într-o căruță cu cai de foc
Și din văpaie, de la înălțime,
Ai azvârlit al tău cojoc,

Ucenicului tău, prorocul Elisei
Și pentru că a fost de față,
I-ai lăsat drept moștenire,
Puterea ce-o aveai în viață.

Tu nu puteai urca la cer
Cu lucruri de pe pământ,
Iar cojocul simbolizând, Pogorârea
Peste ucenici a Duhului Sfânt.

Te-ai învrednicit, Sfinte Ilie,
Să fii și martor, cu Moise, pe muntele Tabor,
Când Domnul „S-a Schimbat la Față”
Spre luminarea ucenicilor.

Când te-ai plâns lui Dumnezeu,
Că ești bătrân, singur și neputincios,
Că trebuia să le vorbești preoților
Și poporului necredincios,

Bunul Dumnezeu ți-a spus,
Că n-ai rămas singurul Lui cinstitor,
Că mai sunt 7000 de bărbați
Ce n-au fost lui Baal închinători.

Ne-ai învățat să înțelegem,
C-atunci când în jur e răutate,
Să-L căutăm pe Dumnezeu,
Cel plin mereu de bunătate.

Ai rămas iubit și respectat
Pentru că prin mesajul tău,
(Ce nu trece cu timpul), ai arătat,
Că „viu și omniprezent” e Dumnezeu.

Tu nu ești doar un personaj
Aspru, un justițiar intransigent,
Ci un om tandru, un om al rugăciunii
Smerite, un exemplu prezent.

Te slăvim, Sfinte Ilie,
Pentru râvna ta cea mare,
Că ai nimicuit pe idolul Baal,
Pentru a nu mai fi înșelare!

Și ai întors pe calea dreaptă
Mulți oameni de pe pământ
Și vei rămâne-n veci de veci
Cel ce-ai oprit ploaia prin cuvânt.

Te cinstim de mii de ani
Și te prăznuim mereu (pe 20 iulie),
Pentru că lumii ai demonstrat,
Că este un singur Dumnezeu!

Sfinte Mare Proroc Ilie,
Tu ce ești Înaintemergător
Al celei de-a doua veniri a Domnului
Hristos, fii cu noi îndurător!

Mijlocește pentru noi
Către Bunul Dumnezeu,
Trimite-ne, la timp, curate ploii
Și ocrotește-ne de rău!

(20 iulie 2018)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Cărarea mântuirii

Radu Arbore

Când mă cufund în meditații, cine sunt eu, de unde vin?
Și-mi văd paharul existenței cum se revarsă de preaplîn,
Eu, răsfățatul cel din lume, ce port coroana de finic,
În universul mâinii Tale, sunt un grăunte de...nimic.

Căci din neant, de nicăierea, luat prin Duhul Tău cel Sfânt,
M-ai pus coroana-Împărăției și împărat peste Pământ
Și din iubire absolută, cum nu-i nimic asemenea,
Chipul Tău mi L-ai dat mie, să fiu asemănarea Ta.

Zidirea Ta mi se închină, căci chipul Tău cel Sfânt îl port,
Asemănarea însă, Doamne, nu viețuiește-n suflet mort.
Chiar dacă haina cea de nuntă, de la botez prin har mi-ai dat,
Doar prin botezul cel de lacrimi mi se albește de păcat

Și doar primindu-te pe Tine în armonia cea deplină,
Mă-ntorc la rostul existenței de-a fi grăunte de lumină,
Iar primenit prin harul crucii, sfințit fiind spre-a levita,
Voința Ta mi-e călăuză și sunt asemănarea ta.

Ce poate surupa păcatul, cărarea cea spre neființă,
Când se aprinde-n întuneric făclia cea de pocăință,
Ori, Doamne, la ce folosește iubirea cea înnoitoare,
Unde mândria vestejește lăstarul înflorit și moare?

Iar când balastul existenței și toate las în grija Ta,
Cuvântul Tău îmi e voință și spre lumină Te-oi urma,
Abia atunci mă-ntorc din lume, mi-or crește aripi ca să zbor,
Primește, Doamne, rătăcitul, că-s fiul Tău risipitor.

Cărarea mântuirii

(Continuare din pagina 7)

Cum ne-ntrupată-mi este lupta cu viclenia celui rău,
Tot ce sunt eu, sunt de la Tine și tot ce am e darul Tău.
În ceas smerit de rugăciune din întuneric mă ridic,
Nimic nu pot eu fără Tine și fără Tine sunt nimic.

Sălășluiește întru mine, să fie-n mine Voia Ta,
Unește Cerul și Pământul, căci ne-ncăput, vei încăpea
Și fă din trupul de țărână Chivotul Tău și Sfânt altar,
Îndumnezeiește-mă-n iubire, în armonie și în har.

Desăvârșirea, frumusețea și armonia cea deplină,
Căldura cea izvor de viață, odihnitoarea Ta lumină
Și toată curgerea prealină în veșnicia luminoasă,
De-acolo vin, Părinte Sfinte, primește-mă Te rog, acasă!

Din neputința bătrâneții, spre viețuire preacurată,
Cărarea sfântă-a mântuirii, îmi luminează și-mi arată
Și nu spre scaun de judecată, în necuprinsul meu amar,
Ci-n necuprinsa Ta iubire, primește-mă ,Te rog, prin Har.

(Tg-Jiu, 10.01.2016)

Micul Catehism

Anafura – ce este și cum se întrebuințează

În viața de zi cu zi, anafura este împărțită de către preot la sfârșitul Dumnezeieștii Liturghii, evlavia creștină prevăzând condiția de a nu fi mâncat nimic în acea zi, înainte de a o consuma. Mai mult, credincioșii, pentru a pune bun început și zilelor în care nu participă la Liturghie, după ce s-au spălat și și-au făcut rugăciunea, iau anafură. Este un mod bun de a continua starea de rugăciune din cadrul Sfintei Liturghii, gustarea din anafură devenind, astfel, un act duhovnicesc care trebuie însoțit de rugăciune și fapte bune.

Anafura este pâinea rămasă de la prescura din care s-a scos Sfântul Agneț, numită „antidoron”, pentru că „dă darul hărăzirii lui Dumnezeu”. După ce preotul o binecuvântează la Axion, se dă spre sfințirea celor ce nu s-au împărtășit, de același preot care a slujit. Ea simbolizează trupul Maicii Domnului.

Din textul Liturghierului ne dăm seama că anafura este pâine binecuvântată și nu sfințită, care simbolizează pe Maica Domnului, cea care a primit în pântecul său pe Mântuitorul Iisus Hristos. Nu întâmplător, rânduiala liturgică prevede ca anafura să fie făcută din prescura din care a fost scoasă mirida Maicii Domnului.

Nu pot lua anafura: cei ce au mâncat; cei ce au avut scurgere, femeile în perioada lunară (Lev. 22, 4); cei ce nu sunt vrednici să li se primească darurile la biserică din pricina păcatelor publice etc. (Lev. 7, 19-21); cei rătăciți de la credință (Mt. 7, 6; Const. Ap. VIII, 31).

E bine să știe creștinul că mai întâi decât toate se ia Sfânta Împărtășanie, cu cuvenita pregătire (spovedanie și canon de rugăciune) apoi se ia Aghiasma Mare, de asemenea pe nemâncate și cu binecuvântarea preotului, apoi Anafura și Aghiasma mică.

Anafura și aghiasma mică se pot lua de creștin în fiecare dimineață pe nemâncate după rugăciunile dimineții, pentru folos duhovnicesc și binecuvântare.

Citirea Sfintei Scripturi

Sfânta Scriptură este pentru mulți lumină, punct de reper și de orientare. Ea revelează sensul existenței și planul de iubire a lui Dumnezeu pentru oameni. De asemenea, mulți consideră că Scriptura este cartea care a contribuit la generarea și la modelarea culturii de-a lungul veacurilor.

Toate acestea și multe altele rezultă dintr-un sondaj cu privire la citirea Sfintei Scripturi făcut în 13 țări din lume de către Federația Biblică Catolică.

Primele rezultate pentru nouă țări (Statele Unite ale Americii, Marea Britanie, Olanda, Germania, Franța, Spania, Italia, Polonia, Rusia) au fost deja publicate. Amănunte despre rezultatele acestui sondaj vor fi într-unul dintre viitoarele articole. Până atunci, trebuie spus că sondajul a fost făcut în vederea Sinodului Episcopilor care va avea loc în octombrie la Vatican.

Cu excepția Franței, unde mai puțin de jumătate dintre locuitori au o Biblie în casă, în celelalte țări, marea majoritate a populației deține o copie (Italia: 75%, Statele Unite: 93%).

Sfânta Scriptură fost tradusă până acum în 2.454 de limbi, în lume fiind aproape 6.700 de limbi, din care 3.000 sunt considerate ca principale.

Fără îndoială, Scriptura este cartea cea mai tradusă și răspândită în lume, dar, din păcate, nu este foarte citită.

Conform sondajului, cu excepția Statelor Unite ale Americii unde 75% au citit un text biblic în ultimele 12 luni, în celelalte țări, Sfânta Scriptură este citită puțin. De exemplu, numai 38% dintre italieni și 20% dintre spanioli au citit din Cartea Sfântă în ultimul an. Procentajul coboară dacă se ia în considerare populația adultă.

Mai trebuie spus că peste 50% consideră Sfânta Scriptură greu de înțeles, în Italia și în alte țări consultate.

Pentru a arăta ce trebuie făcut în acest domeniu, mai ales pentru a ajuta persoanele să deschidă Sfânta Scriptură și să o redescopere, în perioada

5-26 octombrie a fost convocată la Vatican Cea de-a XII-a Adunare Generală a Sinodului Episcopilor cu tema: „Cuvântul lui Dumnezeu în viața și în misiunea Bisericii”.

Recent, a fost dat publicității instrumentul de lucru pentru această adunare care va avea în atenție cuvântul lui Dumnezeu, importanța sa capitală atât pentru viața Bisericii, cât și pentru misiunea sa în lumea contemporană.

Pregătirea a început de la 6 octombrie 2006, când a fost anunțată tema. A fost elaborat un document cu întrebări numit „lineamenta”, care a fost trimis la 27 aprilie 2007 tuturor episcopilor, cu scopul de a facilita reflecția despre tema propusă în parohii, mișcări, asociații, grupuri de credincioși. Începând cu luna noiembrie 2007, Secretariatul General al Sinodului Episcopilor a sintetizat răspunsurile primite. Așteptările care reies din sinteza făcută constituie documentul de lucru („instrumentum laboris”).

Se așteaptă ca Sinodul să favorizeze cunoașterea și iubirea cuvântului lui Dumnezeu, care se revelează omului ca unui prieten, se întreține cu el și-l invită la comuniune. Se dorește, de asemenea, ca prin intermediul Sfintei Scripturi să se întărească legătura dintre membrii Bisericii, să se hrănească chemarea de a duce o viață sfântă, să se revigoreze misiunea la cei de aproape și la cei de departe, să se reînnoiască activitatea caritativă pentru a găsi soluții la problemele omului contemporan, căruia îi este foame fie de pâine, fie de tot cuvântul care iese

din gura lui Dumnezeu (cf. Mt. 4, 4). Mai concret, scopul sinodului, conform documentului de lucru, este de natură pastorală și misionară. Evident că toate aspectele pastorale sunt întemeiate pe aspecte doctrinare.

„Conform tradiției rabinice, avea să ilustreze Mons. Franco Ravasi (Festivalul Biblic de la Vicența, cu tema „A locui în Scripturi”, 29 mai-2 iunie), lumea este ca un ochi, albul corneei este marea, irisul este lumea, pupila este Ierusalimul, imaginea reflectată în pupilă este Templul. Căutarea centrului marchează topografia fiecărui oraș, în orice cultură: acropole, piatra fundamentală sau palatul regelui. Pentru poporul lui Israel, cuvântul divin este singura casă adevărată pentru om”.

Scriptura - casa oamenilor: locul în care se trăiește, în care ne întoarcem în fiecare seară și din care plecăm în fiecare dimineață, locul sentimentelor și al odihnei.

Citirea Scripturii va fi, fără îndoială, o ocazie de a redescoperi că „toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu și de aceea folositoare pentru a învăța, pentru a mustra, pentru a îndrepta, pentru a da înțelepciune și pentru a educa pe calea dreptății. Astfel omul lui Dumnezeu este bine pregătit și înzestrat cu cele necesare pentru orice faptă bună” (2 Timotei 3, 16-17).

*Rubrică realizată de
Părintele Vasile Marian Buterchi
Parohia Sf. Nicolae-Tg Jiu*

Calcedon

De două mii de ani, oamenii nu încetează a se întreba cu privire la Mântuitorul: „Cine este, oare, Acesta?”, cu o presimțire adeseori nelămurită că de

„Cine zic oamenii că sunt Eu?”. Pe Petru îl ferește pentru răspunsul: „Tu ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu Celui viu” (Mt. 16, 13-17).

răspunsul la această întrebare atârnă însuși destinul lor veșnic. Caracterul fundamental al acestei întrebări și al răspunsului corect este subliniat chiar de Mântuitorul. El Se adresează oamenilor cu o întrebare:

Cei doi orbi care cer vindecare de la Iisus mărturisesc că este „Fiul lui David”. Ei strigau după El: „Miluiește-ne pe noi, Fiule al lui David” (Mt. 9, 27). La iudei, „Fiul lui David” era un titlu popular pentru Mesia. Iisus este Mesia, deci mărturisirea orbilor este corectă. De aceea de la întemeierea ei, Biserica s-a ocupat de taina Persoanei Mântuitorului. Formulele aprobate de Sfintele Sinoade Ecumenice au rămas ca unele dintre cele mai adecvate mărturisiri despre Hristos.

Din faptul că Iisus S-a născut, a trăit pe pământ și a murit ca un om, unii au tras concluzia că El este numai creatură, nu și Dumnezeu adevărat și veșnic. Așa au făcut ereticii de la începuturile Bisericii, pe care Sfântul Ioan îi numește „antihriști” (I Ioan 2, 18). Așa va face mai târziu Arie, pe care Biserica îl condamnă la Sinodul I Ecumenic (325).

Continuare în pagina 10

Calcedon

Urmare din pagina 9

Din erezia lui s-au născut altele mai târziu. Astfel, Nestorie, episcop de Constantinopol, învăța că în Hristos ar fi, de fapt, două persoane, corespunzătoare celor două firi: divină și umană. Criza a izbucnit în Biserică atunci când nestorienii au tăgăduit în mod public Fecioarei Maria titlul de „Născătoare de Dumnezeu”. Problemele acestea s-au discutat la Sinodul al III-lea Ecumenic.

În duminica aceasta îi pomenim pe Sfinții Părinți de la Sinodul al IV-lea Ecumenic (Calcedon, 451). Acest sinod s-a ținut împotriva monofizitismului (o singură fire) lui Eutihie. El susținea că Hristos are decât o singură fire, cea dumnezeiască, care a „înghițit” firea omenească. Cât despre trupul lui Hristos, el n-ar fi fost luat decât în aparență. Sfinții Părinți de la Calcedon mărturisesc: „pe Unul și Același Hristos, Fiu, Domn, Unul-Născut, cunoscut în două firi, în chip neamestecat, neschimbat, neîmpărțit, nedespărțit, deosebirea firilor nefiind desființată din cauza unirii, ci păstrându-se mai degrabă însușirea fiecărei firi și concurgând într-o Persoană și într-un lpostas, nu împărțit și divizat în două persoane, ci pe Unul și Același Fiu, Unul-Născut, Dumnezeu Cuvântul, Domnul nostru Iisus Hristos” (Formula aprobată de sinod).

Dogma de la Calcedon, așa cum o afirmă cu tărie acest sinod, rămâne pe totdeauna o piatră de temelie a Bisericii creștine. Fără această învățătură, nu putem înțelege nimic din taina mântuirii. Ceea ce despărțea pe om de Dumnezeu – moarte, păcat, fire – va fi străbătut de Dumnezeu invers. Nicolae Cabasila, un mare teolog, spunea: „Oamenilor despărțiți de Dumnezeu printr-o întreită stavilă – fire, păcat și moarte – Domnul le-a dat să-L aibă deplin și să se unească cu El prin faptul că El a împiedicat firea prin întruparea Sa, păcatul prin moartea Sa, moartea prin Învierea Sa”.

De aceea, rămânem mereu statornici în Biserica cea Sfântă a celor 7 Sinoade Ecumenice, dar iubim ca „lumina ochilor” de Domnul și Mântuitorul ei. Întemeiați pe „piatră” de neînfrânt a credinței apostolice, vom primi ajutorul Duhului Tatălui, spre a fi inspirați să dăm răspuns de credință și fapte bune la întrebarea de la care am pornit: „Cine este, oare, Acesta?”. Amin.

Părintele Marius Olivian Tănăsie

(predică la Duminica a VII-a după Rusalii, a Sfinților Părinți de la Sinodul IV Ecumenic, Vindecarea a doi orbi și a unui mut în Capernaum, Sf. Ev. Matei 9, 27-35, 15 iulie)
Sursă foto: Sf. Evanghelie

Despre hrană!

Sfânta Evanghelie din Duminica a VIII-a după Pogorârea Duhului Sfânt este numită și Evanghelia înmulțirii pâinilor și a peștilor, pentru că relatează această minune săvârșită de Mântuitorul, după ce mai întâi a hrănit mulțimile sufletește, cu hrana cuvântului lui Dumnezeu, hrană care îl ajută pe om să-și înțeleagă menirea sau rostul vieții sale pe pământ, care nu poate fi despărțit de viitorul său ceresc. De aceea și lucrarea la care este chemat omul, este nu numai o lucrare pentru hrana cea trecătoare, ci și pentru cea care dă viață veșnică. Mulțimile au venit în locul pustiu, căutându-l pe Mântuitorul, fapt ce a atras mila Lui, au primit vindecare pentru bolnavi și au ascultat cuvântul Său până când s-a făcut seară. Acest lucru îl subliniază Sfântul Evanghelist Marcu, când spune: „Și ieșind din corabie, Iisus a văzut mulțime mare și I s-a făcut milă de ei, căci erau ca niște oi fără păstor, și a început să-i învețe multe. Dar făcându-se târziu, ucenicii Lui, apropiindu-se, I-au zis: Locul e pustiu și ceasul e târziu; slobozește-i, ca mergând prin cetățile și prin satele dimprejur, să-și cumpere să mănânce”. Iisus însă le-a răspuns: N-au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce. Cu alte cuvinte dacă tot sunteți voi preocupați de mâncare, de care mulțimile au uitat, de această hrană trupească și de foame, ca și femeia samarineancă, care a uitat de apă pentru că a băut din apa vieții, pentru că erau hrăniți duhovnicește, ia dați-le voi să mănânce, lucru care i-a înspăimântat pe Apostoli, și I-au întrebat pe Mântuitorul: „Să mergem noi să cumpărăm pâini de două sute de dinari și să le dăm să mănânce?”, cum spune Sfântul Marcu. Desigur că și

Domnul avea în vedere și hrana lor trupească, doar știa cum avea să-i hrănească, dar preocuparea Sa era alta, decât a lor. În celălalt caz, când se istorisește cealaltă minune a înmulțirii pâinilor și a peștilor, când au fost săturate mulțimile ca la patru mii și s-au strâns șapte coșuri cu rămășițe de fărâmituri, inițiativa de a-i hrăni și trupește vine de la Domnul Hristos, care i-a chemat la Sine pe ucenici, le-a zis: „Milă Îmi este de mulțime, că sunt trei zile de când așteaptă lângă Mine și n-au ce să mănânce. Și de-i voi slobozi flămânzi la casa lor, se vor istovi pe drum, că unii dintre ei au venit de departe”. Dar accentul cade nu pe hrana trupească ci pe cea sufletească. Ca purtător de trup omul trebuie să se hrănească și trupește, dar omul este nu numai trup ci are și suflet, de aceea el trebuie să se hrănească și sufletește. „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu” (Mt. 4, 4). Deci și cu pâine, de aceea o și cerem de fiecare dată când rostim rugăciunea Tatăl nostru, dar nu numai cu pâine, ci și cu cuvântul lui Dumnezeu. Dar pâinea aceasta este de două feluri, pentru cele două componente ale firii omului, trup și suflet, și atunci este și pâine trupească și pâine sufletească sau dumnezeiască, dacă ne gândim la Pâinea Vieții, care S-a pogorât din cer și care este Hristos, pe care noi Îl primim prin Sfânta Împărtășanie cu trupul și sângele Său.

După ce ucenicii au adus cele cinci pâini și doi pești, Mântuitorul a ridicat ochii spre cer, a binecuvântat și după aceea frângând a dat ucenicilor, iar aceștia mulțimilor, pentru a înțelege că și hrana trupească vine tot de la Dum-

nezeu și dacă nu o binecuvântează El și nu înmulțește, nu am avea ce pune pe masă. Conștienți de acest lucru ar trebui să ne rugăm și noi atunci când ne așezăm și ne ridicăm de la masă și să îi mulțumim lui Dumnezeu pentru darurile Sale cu care ne miluiește și ne hrănește. Sfânta noastră Biserică, urmând Capului și Întemeietorului ei, Mântuitorului Iisus Hristos a rânduit ca mai întâi să postim înainte de a participa la Sfânta Liturghie, pentru ca mai întâi să ne hrănim sufletul ascultând cuvântul lui Dumnezeu din

lui Dumnezeu, dându-i întâietate hranei sufletești, fără a uita că este și purtător de trup, și această hrană dacă este binecuvântată și înmulțită de Dumnezeu, devine bucurie pentru mulți oameni, nu numai pentru sine, în mod egoist. Încă din veacurile primare creștinii aduceau la biserică pe lângă prescurile și pâinile folosite la Sfânta Liturghie și alimente și îmbrăcăminte pe care Biserica le împărțea celor săraci și bolnavi. Opera de facere de bine a Bisericii își are izvorul în iubirea lui Dumnezeu arătată în iubirea

de oameni, unind astfel Liturghia cu Filantropia. Cele cinci pâini aduse pentru a fi binecuvântate și înmulțite de Domnul Hristos au devenit simbolul celor cinci prescuri aduse la biserică pentru Proskomidie, rânduiala pregătitoare a Sfintei Liturghii, de asemenea ele mai simbolizează și cele cinci pâini pe care preotul le binecuvântează împreună cu grâul, vinul și untdelemnul în timpul Litiei, săvârșită în cadrul slujbei Vecerniei, unde preotul se roagă Mântuitorului Hristos să binecuvânteze și să le înmulțească ... în toată lumea. Așadar noi trebuie să vedem în tot ce avem, daruri ale lui Dumnezeu, date nouă nu pentru a le închide în hambare și în magazii luându-le de la gura celor lipsiți și flămânzi, ci mijloace date nouă de Dumnezeu prin care noi să facem bucurie și aproapelui nostru. „Ale Tale, dintru ale Tale, Ție îți aducem

de toate și pentru toate”, auzim în cadrul Sfintei Liturghii, ceea ce arată că darurile pe care noi le aducem, sau le dăruim, nu sunt altceva decât darurile pe care Dumnezeu ni le-a dat.

Părintele Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a VIII-a după Rusalii,
a Înmulțirii pâinilor, Sf. Ev. Matei 14,
14-22, 22 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

Păhărelul cu nectar

Toți pentru unul și unul pentru toți

Într-o vreme, elefantul, fiind mare moșier,
Cic-avea pe-a lui moșie, nu știiu câte zeci de slugi,
Patrupede, se-nțelege, care pururea, sub cer,
Stau plecate, zi și noapte, pe ogoru-i plin de rugi:
Ba la sapă,
Ba la grapă,
Ba trăgând întins la plug,
De pe urma căror, zilnic, elefantu-avea belșug,
Pe când slugilor flămânde, jinduind o hrană proastă,
Le trecea falcă prin falcă, le intra coastă prin coastă,
Căci sârmanele-njugate, istovite și umile,
căpătau un braț de paie doar la trei și patru zile.
Însă la o masă mare, cu picioarele pe roate,
Încărcată cu pe lume câte bunătăți sunt, toate,
Elefantul, zi și noapte, uriaș la trup și pântec,
O ținea-ntr-o ghiftuire, numa-n chef și numa-n cântec;
Niște mândre căprioare, cu privirile sfioase,
Îi spuneau povești frumoase,
Iar vreo patru vulpi șirete, când era zăduf sub cer,
Lâng-un nuc cu umbră deasă,
Răcoreau făptura-i grasă
Clătinând fără-ncetare, patru crengi de palmier.

Astfel, când vedeai stăpânul și norodul de iloți,
Un oftat n-aveai tăria, de îndată să nu scoți,
Căci la masa cu pricina,
Unde nu mai sfârșea cina,
Când munceau toți pentru unul, mânca unul pentru toți.

Sursa: Vasile Militaru, *Fabule*,
Ed. Lumină din Lumină, București, 2007
Sursă foto: anidescoala.ro

Marea vieții!

Această Sfântă Evanghelie din Duminica a IX-a după Pogorârea Duhului Sfânt conține o serie de învățături duhovnicești care ne ajută să înțelegem taina Sfintei noastre Bisericii, căci ea este corabia mântuirii noastre din marea cea învolburată a acestei vieții, în care Hristos Domnul este prezent și pe care o cârmuiește. În primul rând Sfânta Evanghelie ne arată că, după ce în mod minunat Mântuitorul a săturat cinci mii de bărbați, afară de femei și copii în pustie, înmulțind cele cinci pâini și doi pești, El se retrage în munte, în singurătate, ca să Se roage, să ne învețe pe noi să îi mulțumim și să ne rugăm lui Dumnezeu pentru orice realizare din viața noastră și să face acest lucru în singurătate și liniște, pentru a fugi de lauda oamenilor și pentru a Se concentra deplin în comuniunea cu Dumnezeu-Tatăl, după cum ne-a învățat și pe noi: „Tu însă, când te rogi, intră în camera ta și, închizând ușa, roagă-te Tatălui tău, Care este în ascuns, și Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție” (Mt. 6, 6). Să nu uităm că Mântuitorul are și fire omenească și ca purtător al acestei firii, El toate câte le-a făcut, spre învățătura noastră le-a făcut. Omul care se roagă, chiar dacă se află în singurătate nu este singur, ci este în comuniune cu Dumnezeu, însă cel care nu se mai roagă, chiar dacă se află în

propovăduiască Evanghelia în toată lumea, și să înțeleagă importanța ajutorului dumnezeiesc în viața lor. Una dintre cele mai des folosite imagini pentru a descrie viața omului pe pământ este călătoria pe mare. Chiar una dintre cântări, care face parte din canonul de rugăciune către Sfântul Cuvios Isidor Pelusiotul și din slujba pentru cei adormiți, face referire la această călătorie pe marea vieții: „Marea vieții văzând-o înălțându-se de viforul ispitelor, la limanul Tău cel lin alergând strig către Tine: scoate din stricăciune viața mea Mult Milostive”. Aceasta pentru că viața omului este o alternanță între vremea liniștită și cea de furtună, între cer senin când viața noastră decurge liniștit, lucrurile merg bine în viața personală și cea de familie, suntem sănătoși, avem cele necesare vieții, dar iată că pe neașteptate apare o furtună, atunci când în viața noastră apare o neînțelegere, o suferință, o primejdie care vine asupra noastră pe neașteptate și ne pune răbdarea și credința la încercare așa cum i-a pus pe Apostoli. Domnul nostru Iisus Hristos știe însă măsura încercării și vine către ucenici să-i ajute atunci când aceștia se aflau în primejdia cea mai mare din cauza valurilor ridicate de furtună. El vine mergând pe mare ca pe uscat, arătând prin aceasta că stăpânește peste ape, ca și peste uscat și peste

toate valurile încercărilor, fiind deasupra stihiiilor din lumea aceasta. Totuși, Sfântul Apostol Petru, deși auzise porunca Domnului de a merge spre El pe apă, a slăbit în credință pentru că în loc să privească direct spre Mântuitorul Hristos, și să se gândească numai la chemarea adresată de El, ca spre Cel ce a venit în ajutorul și spre mântuire firii din cădere, privea spre vânt și spre stihiiile schimbătoare ale lumii materiale. Așa se întâmplă în viața noastră când disperarea și teama ne cuprind, făcându-ne să ne îndoim și să slăbim în credință, ca și Petru care a primit mustrarea: „Puțin credinciosule, pentru ce te-ai îndoit?” Însă prezența lui Dumnezeu este cea care îl scapă pe Petru, potolește furtuna și aduce închinarea ucenicilor: „Cu adevărat Tu ești Fiul lui Dumnezeu”. Ucenicii aflați în corabia care se lupta cu valurile mării ridicate de furtună sunt chipul Bisericii încercate de valurile sau furtunile

istoriei, de persecuții, de erezii. Vântul potrivnic, cum spunea Părintele Patriarh Daniel, reprezintă vremurile sau situațiile de ostilitate și respingere în lucrarea prin care ea încearcă să-i treacă pe oameni de la viața pământească trecătoare la cea cerească veșnică, într-o lume învolburată de păcate, de patimi egoiste individuale și colective. Că Biserica este corabia mântuirii se arată încă din secolul IV, când Constituțiile Apostolice prevedeau expres ca lăcașul de cult al bisericii să fie construită în formă de corabie sau navă, arătând legătura profetică dintre prezența lui Hristos în corabia de pe mare și prezența Sa în Biserica din lume. Chemarea Mântuitorului Hristos în sufletul omului ce se luptă cu patimile și ispitele tulburătoare, aduce potolirea furtunii gândurilor, a ispitelor, necazurilor și suferințelor care îl tulbură pe om, dacă omul îl cheamă stăruitor pe Hristos Domnul în rugăciune, ca și Petru: „Doamne, mântuiește-ne! Doamne, scapă-ne!”

Părintele Gheorghe Ionașcu

(predică la Duminica a IX-a după Rusalii, Umblarea pe mare – Potolirea furtunii, Sf. Ev. Matei 14, 22-34, 29 iulie)

Sursă foto: Sf. Evanghelie

mijlocul mulțimilor, el este un însingurat duhovnicește, ajunge în situația slăbănogului de 38 de ani, de la scaldătoarea Vitezda care era înconjurat de o mare mulțime de oameni și se plângea că: „nu am om, care să mă arunce în scaldătoare”. De asemenea prin retragerea în munte, Mântuitorul ne învață ca atunci când îl căutăm pe Dumnezeu, trebuie să ne ridicăm de la cele pământești: „toată grija cea lumească să o lepădăm”, să ne înălțăm duhovnicește părăsind grija celor trecătoare, de aceea și biserica se construiește de obicei pe un loc mai înalt, pentru că ne cheamă la o ridicare, de la cele pământești la căutarea vieții cerești.

Înainte de a se retrage în singurătate, în munte, pentru a Se ruga: „Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui, pe țărâmul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor”, adică i-a îndemnat stăruitor să traverseze marea, și a mers la ei abia la a patra strajă din noapte, lăsându-i să se lupte și singuri, nu doar să primească totul de-a gata, căci vântul era potrivnic iar valurile învăluiau corabia, pentru a-i pregăti să facă față încercărilor, ispitelor și situațiilor potrivnice pe care aveau să le întâmpine atunci când vor merge să